

CÂU CHUYỆN TÌNH YÊU

"Thuê bao quý khách tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau..." Hai, ba hôm nay cứ 22g là anh tắt máy cho đến sáng. Không phải là một chuyện bình thường với một người luôn mở điện thoại 24/24 như anh. Công việc đòi hỏi anh phải thường xuyên nghe điện thoại để nhận các hợp đồng từ khách hàng, anh cũng không có thói quen tắt máy kể cả khi ngủ. Và số của em luôn được anh gài bằng tiếng chuông âm ỉ nhất. 6 tháng yêu nhau, điện thoại anh chưa một lần nằm trong tình trạng ngoài vùng phủ sóng. Em quen với việc cứ hờ chút là nhắc điện thoại lên gọi anh, quen với việc có thể dễ dàng tìm anh bất cứ khi nào cần.

Và em chưa bao giờ nghĩ đến chuyện có một ngày anh tắt máy. Ban đầu cứ ngỡ là mình gọi nhầm số. Không, chắc tại kẹt mạng, Hôm nay có phải Noel hay giao thừa đâu? Điện thoại hư? Rõ ràng là có một chuyện gì đó bất bình thường. Hay đũa ác ôn trời gằm nào đó đã lấy mất điện thoại của anh. Hay anh đang di chung với một ai khác không - phải - em? Hay... anh bị tai nạn? ôi, không? Em bắt đầu lo lắng phát sốt lên. Cũng may là Em vẫn còn giữ số của cậu bạn thân hay đi với anh. Em gọi hú hoạ, không ngờ lại phát huy tác dụng. Cậu ta chuyển máy, em nghe giọng anh ngập ngừng bên đầu dây: "*Máy anh hết pin!*" Okie. Em chấp nhận lý do đó như em vẫn hằng tin tưởng Anh.

Nhưng đến khi chuyện này lặp lại liên tục trong 1 tuần liền thì đó không còn là việc "máy anh hết pin" nữa rồi. Tự nhiên em oà khóc như một đứa trẻ đi lạc tìm hoài không thấy mẹ. Tự nhiên em nhận ra rằng bấy lâu nay mình ngủ quên trong sự quan tâm mà anh đem lại. Tự nhiên em giật mình vì một nỗi sợ hãi mơ hồ. Chính xác đó là cảm giác bất chợt hiểu ra: *Có một cái gì đó dấu đang là của mình vẫn có thể vụt tan biết trong chốc lát.*

Em tự trấn an mình: "*Mày đa cảm quá đấy! Đơn giản là người ta thích yên tĩnh nên tắt máy thế thôi. Anh đã làm gì sai với mày đâu nào?*"

Thỉnh thoảng có đôi lần em cảm thấy chán anh. Một con người luôn thích khám phá, chinh phục những cái mới như em luôn không vừa lòng với những gì mình đang có. em không thích bị ràng buộc, em bực bội với những câu hỏi quan tâm của anh mà cô đánh đồng với sự kiểm soát. Em dị ứng với những câu đại loại như *"em đang đi chung với thằng nào à!"*. Nhưng ngược lại, Em tự cho mình cái quyền được nhắc điện thoại lên bất kỳ lúc nào chỉ để xem anh đang làm gì, với ai! Duy nhất một lần anh đang đi ngoài đường không nghe điện thoại em là y như rằng sau đó anh nhận được một chuỗi những giận hờn trách móc. Nhưng tóm lại, dù thế nào thì cái điện thoại của anh vẫn hoạt động tốt trong 6 tháng nay.

Ngày xưa khi Thượng đế tạo ra con người sao lại lỡ tay bỏ hạt giống mâu thuẫn vào trong mỗi tâm hồn làm chi để bây giờ nhiều lúc em không biết mình muốn gì ở anh. Quan tâm đến em quá thì em đâm cáu kình. Thờ ơ thì em lại trách anh bỏ bê... Mỗi tối đi chơi về, anh đều hôn nhẹ lên má và không quên nói một câu quen thuộc *"Em ngủ ngon nhé!"*. Thích à? Vài lần đầu thì có, nhưng chưa được mấy hôm em lại cảm thấy nhàm. Không còn gì lãng mạn hơn sao! Lại chán. Nhưng anh cứ thử quên xem. Có chuyện ngay. Thế đấy! Với em, tình yêu luôn phải tràn ngập sự mới mẻ và bất ngờ. Cứ kiểu như thế này thì chẳng bao giờ yêu ai thật sự được mất, người ta giấu tay ra sau lưng là đã biết hẳn chuẩn bị tặng hoa hồng thì còn quái gì là cảm xúc?

Chẳng phải đã có lần em chơi trò ấy ư? Một tin nhắn cho anh vồn vện: *"Một sáng ngủ dậy bỗng dựng người ta thấy chán nhau, anh nhỉ! Đừng liên lạc với em nữa"*. Em tự hỏi mình làm thế để làm gì? Đùa thôi mà. Để thử xem anh yêu em đến mức nào. Và để tìm một cảm giác mới mẻ cho tình yêu đã mòn mèn cũ kỹ của thời gian. Nói anh đừng liên lạc nhưng em cứ thấp thỏm, lâu lâu lại mở máy kiểm tra xem có tin nhắn của anh không. Có vẻ anh hiểu cái tính khí mưa nắng thất thường của em... Một tin nhắn hồi đáp không nằm ngoài dự tính của em. *"Chắc dạo này có nhiều chuyện làm cho em mệt mỏi lắm phải không? anh ko thể làm gì giúp cho em, chỉ có thể giúp mỗi chuyện qua nhà em đưa cho em đồ ăn và trái cây em thích thôi. Mặc dù em tắt máy nhưng anh vẫn thích nhắn tin"*.

Đến bây giờ, dùng một cái, sau hơn nửa năm quen nhau: "*Thuê bao quý khách tạm thời không liên lạc được...*". Lần này người tắt máy là anh. Không phải em. Hàng tá câu hỏi lùng bùng trong đầu, anh đổi số? (chính anh đã vô tình buột miệng như vậy mà) nhưng không muốn nói cho em biết. Để nhắn tin với một ai khác không - phải - em? Hay anh đang gặp trục trặc trong công việc? Anh chán em rồi? Một cô gái logic như em không chấp nhận một chuyện gì đó đến bất thường mà không có nguyên nhân. Ít nhất thì "chán" cũng là một nguyên nhân.

22g30. Em đứng ngoài ban công nhìn con phố vắng lặng phía dưới. Tự hỏi tại sao tối nay anh không tới. Chợt thấy nhớ đến quay quắt cái hôn nhẹ vào má, thấy cần đến thiết tha câu nói quen thuộc: "*Ngủ ngon nhé em!*" Em bấm số điện thoại anh liên tục tưởng như trở thành vô thức, mặc dù biết không nghe được gì ngoài "*Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được...*"

Tít tít. Một số máy lạ hoắc. "*Em ra khỏi nhà, mở cửa đi.*"

Em tò mò. Vẫn với thói quen suy đoán trước những gì người khác định làm.

Em tự nhủ ắt hẳn không ai khác ngoài anh

Cửa mở. Làm gì có ma nào. Không lẽ mình bị lừa. Chưa kịp tìm đáp án cho thắc mắc thì...

Tít tít. "Này, anh không đến đâu. Em đừng hí hửng thế chứ?"

Tức thật. Lần đầu tiên em bị một người giấu mặt bắt tầy.

Tít tít. Vẫn là số lạ đó. "*Giờ thì rẽ trái, đếm 20 bước nhé*".

Tít tít. "*Ah quên, em có lạnh thì khoác thêm áo vào. Trong em ăn mặc phong phanh thế kia...*"

Là sao? Còn biết mình mặc gì nữa cơ à. Được rồi! Em sẽ đợi xem anh định làm gì.

Tít tít. "*Tới rồi. Em có thấy chiếc xích lô ngay trước mặt không. Giờ thì mở tấm ván lên nhé. Điều bất ngờ đang nằm dưới đấy!*"

Em dáo dác ngó xung quanh. Không thấy bóng dáng ai. Cô nhè nhẹ giờ tấm ván lên bằng hai ngón tay. Gì thế này: Một phần gà KFC kèm theo một mảnh giấy được xếp cẩn thận.

"*Em ơi,*

Chắc em đang đợi anh mở điện thoại để còn căn vặn anh: "Tại sao anh tắt máy? Có phải anh đổi số để nhắn tin cho con nào hả? Anh đang giấu em chuyện gì thế? ... vân vân và vân vân. Em ngạc quá! Trước giờ anh chưa làm điều gì để em bị tổn thương, đúng không! Đừng suy nghĩ lung tung nhé.

Sáng hôm qua đón em, nhìn gương mặt xanh xao và hốc mắt thâm quầng của em, anh chợt giật mình. Có bé với đôi má hồng và đôi mắt tinh anh (lúc nào cũng liếc qua liếc lại) của anh đâu rồi?! Em bảo tại đêm trước nói chuyện điện thoại với anh tới 2g sáng nên mới thế. Anh tình cờ phát hiện em đang phải hoàn thành một dự án lớn trong tuần này. Em có biết mấy hôm nay em ốm đi nhiều lắm không?

Đến đêm thứ hai, thứ ba, em vẫn tiếp tục "tám" hết chuyện này đến chuyện kia với anh tới khuya thì anh bắt đầu thấy lo rồi đấy. Sao dạo này em lại chuyển thói quen nói chuyện khuya thế nhỉ! Anh sợ em sẽ bệnh mất thôi. Mà bệnh vì cái lý do "nhiều chuyện với anh mỗi tối" thì vô duyên quá! Nhưng anh bảo thế nào em cũng có nghe đâu. Anh lo cho em quá thì em lại chán. Anh mặc kệ em thì em lại nói anh không yêu. Anh chẳng biết phải làm thế nào cả. Cuối cùng mới nghĩ ra cách tắt điện thoại. Đó là cách duy nhất khiến cho em có thể đi ngủ sớm để giữ gìn sức khỏe mà hoàn thành dự án tốt nhất. Lại không làm em chán. Trọn cả đời đường. Anh thông minh chứ em nhỉ! Có thể anh không là người đem lại cho em một tình yêu đầy bất ngờ và nhiều thú vị như em mong muốn, nhưng anh sẽ luôn là người xuất hiện những khi em cần anh nhất!"

Tình yêu đích thực chỉ có thể xây dựng trên niềm tin và sự chân thành. Lần đầu tiên thực tế và những suy đoán bắt bài người khác của Khương không trùng khớp với nhau.

Tít tít. "Đừng gọi lại cho số này làm gì. Đây chỉ là số điện thoại của một người đi đường tốt bụng cho anh mượn để chữa trị virus chán của cô gái anh đang yêu thôi. Ngủ ngon em nhé!"

Có một điều mà đến bây giờ em mới hiểu: Hoá ra "chán" cũng là gia vị của tình yêu. Một sáng ngủ dậy tự nhiên thấy yêu anh nhiều hơn, đủ để em với tay lấy điện thoại hí hoáy: "Mặc dù anh tắt máy nhưng em vẫn thích nhắn tin. Để khi nào mở điện thoại

lên anh sẽ thấy em chúc anh một ngày mới tốt lành... cảm ơn anh đã luôn ở bên cạnh em, ngay cả khi bỗng dưng ta chán nhau nhất... để em hiểu rằng: cái gì là của mình rồi sẽ vẫn là của mình, nếu em biết nâng niu giữ gìn không phải bằng tay mà bằng cả trái tim".

